

YOKYÜZLER-2

KARANLIKTAN KAÇIŞ

Habib
Bektaş

©tudem

YOKYÜZLER-2

KARANLIKTAN KAÇIŞ

Habib Bektaş

YOKYÜZLER-2 KARANLIKTAN KAÇIŞ

© 2017, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A.Ş.
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: Habib Bektaş
EDİTÖR: Burhanettin Düzçay
SON OKUMA: Hülya Dayan
KAPAK RESMİ: Gökçe İrten
KAPAK TASARIMI: Burak Tuna
GRAFİK UYGULAMA: Nayime Serbest

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. Km. Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Ocak 2018 (2000 adet)

ISBN: 978-605-2031-44-5

Yayınevi sertifika no: 11945

Matbaa sertifika no: 16031

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

YOKYÜZLER-2

KARANLIKTAN KAÇIŞ

Habib Bektaş

 tudem

Habib Bektaş

Manisa'nın Salihli ilçesinde doğdu. Türkiye'de ve Almanya'da şiir, öykü, roman ve tiyatro oyunu türünde birçok kitabı yayımlandı. İnkılap Roman Ödülü'ne değer görülen *Gölge Kokusu* adlı romanı *Eylül Fırtınası* adıyla Atıf Yılmaz tarafından sinemaya uyarlandı. Türk Dil Derneği Ömer Asım Aksoy Ödülü'ne değer görülen

romanı *Cennetin Arka Bahçesi* Yunancaya çevrilerek Atina'da yayımlandı. Türkiye'de ve Almanya'da oyunları sahnelendi. 2005 yılında Yüksel Pazarkaya ile Almanya'da Sardes Yayınevi'ni kurdu. 2009 yılına kadar faaliyet gösteren yayınevi, Haldun Taner, Gülten Akın, Necati Tosuner, Semih Poroy gibi çağdaş Türk yazar ve sanatçıların eserlerini yayımlamıştır. Yazar, Erlangen ve Salihli'de yaşamaktadır.

Tudem Yayınlarından Çıkan Kitapları:

Öykülerle Atasözleri: Söz Kulağa Yazı Uzağa (öykü)

Öykülerle Deyimler: Uzun Lafın Kısası (öykü)

Tombik Balık Mutluluk Peşinde (roman)

Tombik Balık Denizler Hepimizin (roman)

Yokyüzler 1- İkiz Gezegenler (roman)

Yokyüzler 2- Karanlıktan Kaçış (roman)

Delidolu Yayınlarından Çıkan Kitapları:

Dedemin Cenneti (öykü)

Kaybolmasınlar Diye (öykü)

Ben Öykülere İnanırım (öykü)

Cennetin Arka Bahçesi (roman)

Gâvur İmam'dan Çakır'ın Romanına (roman güncesi)

Gölge Kokusu (roman)

FARKLIHAYATŞOK

Dünyamızın ikiz gezegeni Anne'ye varmıştı. Varır varmaz da komuta aracımızın bizim siyah olarak algıladığımız ve dışarıyı göremediğimiz dış panoları saydamlaşmıştı. Bilgeyıldız'ın dediği '*farklıhayatşok*' sözcüğünün anlamını o anda kavradım.

İnsan alışmaya, alıştığı boyutta düşünmeye, en sonunda da o boyuttaki beklentileriyle örtüşecek düşünce üretmeye en yatkın canlı olmalı. Kuşkusuz, ben de farklı degildim: Dünya'daki havaalanlarıyla karşılaştırılamayacak denli büyük, modern, devasa bir havaalanına ineceğimizi sanıyordum. En az on uçak büyüklüğündeki komuta aracıyla sokak aralarına inecek halimiz yoktu ya!

İnsanları veya cisimleri yokluğa ısınlayabilen, binlerce yıl yaşayabilen, uzayı en ince ayrıntılarına kadar bilen bir toplumun hava üssü de mutlaka çok büyük bir alana yayılmış ünitelerden oluşacaktı.

Yanılmıştım!

Şaşırmıştım!

Demek *farklıhayatşok* dedikleri şey buydu? Bir anlamda *kültürşok*!

Bir ormanın içindeydik.

Hayır, üstündeydik demem gerekir. Dünya’da gördüklerimize, bildiklerimize benzemeyen ağaçlar, inanılmayacak denli büyüktü.

İçinde bulunduğumuz komuta aracı, sanıyorum bir başka biçime dönüşmüştü. Ama saydamlaşmış da olsa bir aracın içinden bakarak nasıl bir şekle büründüğünü ya da ayrıntılarını anlayamazdık.

Ağaçların bazılarında ananasa benzer meyveler gözüküyordu. Belki meyve bile değillerdi, benimki bir sanı. O anda bildiğim tek şey, içinde meyve ağaçları da bulunan yemyeşil bir alanın üzerinde oluşumuzdu.

Beni asıl şaşırtan Ahriman oldu. Anne denilen gezegende ilk anda gördüğüm ulu ağaçların şokundan ne olacaktı ki! Esas filmi Ahriman çeviriyordu.

Saydam dış panolardaki çıkış yeri oldukça belirgindi. Ve orası gerçekten bir kapıysa, açıktı. En azından açık gibi görünüyordu. Ahriman, tasavvur edilemeyecek bir çeviklikle komuta merkezinin kapısına atıverdi kendini.

Atıverdi diyorum, yanlışdır; uçtu demeliydim. Ardından da Hıyaryıldız’ı sürüklüyordu. Görünen, şöyle bir resimdi: Kafa önde, tüm gövde arkada zıplamaktan çok uçmaya yakın Ahriman, elinden tuttuğu Hıyaryıldız’ı da taşıyordu yanında. Yavrusunu gagasında taşıyan bir kuş gibi görünüyordu gözüme.

İşte, olanlar da o zaman oldu. Açık gibi gözükken kapıya –nasıl bir çarpmaksa– korkunç bir gürültüyle çarptı.

Bilinir, bazen kuşlar balkon veya otobüs duraklarındaki cam panoları fark edemez ve çarpar; yaralanırlar, çoğunca ölürler. Bizim kafadarların çarpması da farklı değildi. Yere armut gibi düştüler.

Bilgeyıldız gülüyordu, bize döndü. “Tüm bunlar kayda geçiyor. Çözeriz. Siz meraklanmayın!”

Önce Hıyaryıldız kalktı ayağa. “Hiçbir şey anlamadım. Uçkayımı aktifleştirmemiştim daha!” dedi.

Sonra Ahriman kalktı, şaşkın şaşkın çevresine baktı. “Ben de bir şey anlamadım! Neden fırlattınız beni!”

Burhan fırsatı kaçırmadı. “Sen fırladın Ahriman, sen! Ama zavallı Hıyaryıldız’ı sürüklemen harikaydı! Kahvaltıda ıspanak mı yiyorsun?”

Ahriman altta kalır mı hiç. “Ispanak değil, bir karış dili olan geveze çocukları yerim!”

Burhan’la kimse başa çıkamaz. “Yarın sabah gelsem uygun mu? Kolonya yerine zeytinyağı, mayonez ve ketçap sürünürüm, müessesemizin ikramı!”

Ahriman öfkelenmişti. “Daha değil. Burada biraz semir, ondan sonra. Böyle dişimin kovuğunu doldurmazsın!”

Ahriman, Burhan’a yaklaştıkça vahşi bir görünüme bürünüyordu. Ahriman gitmiş de yerine vahşi bir hayvan gelmiş gibiydi. Sonra durdu ve titremeye başladı. Kendi vücudundan doğuyordu sanki. Sonra yine eski haline döndü ama Burhan da çok korktu doğrusu. Bu, her halinden belli oluyordu. Geri geri giderek filo komuta merkezinin saydam panosuna yaslanmıştı.

Bilgeyıldız ipek gibi bir sesle konuştu:

“Ahriman, biz canlıları kesin olarak cezalandırmayız. Cezanın hiçbir sorunu çözemediği bilimsel olarak kanıtlanmıştır. Ama bu tavrımız, hiçbir şey yapmayız gibi anlaşılmamalıdır. Israrla yanlış şeyler yapan, birlikte yaşadığı canlılara karşı saldırgan davrananları engelleyebiliriz. Bu konuda siz Dünyalıların tasavvur dahi edemeyeceği olanaklara sahibiz!”

Hayır, Ahriman’ı anlamak mümkün değildi. En azından ben anlayamıyordum.

Ne oldu biliyor musunuz; gülüverdi Ahriman. Ama nasıl bir gülüş, aman Tanrım, ömrümde o kadar güzel, cana yakın, içten gülüş görmemiştim. Gülünce çok güzel bir kadın oluyordu. Hem de inanılmayacak bir güzellik. Ve Bilgeyıldız’a şöyle seslendi:

“Bizim ölçülerimize göre olağanüstü şeyler yaşadık. Kötü değildi. Kişiliğimde, kafamın içinde değişiklikler olduğunu düşünüyorum. Bu biraz da sizin marifetiniz galiba. Elimde değil, bir an geliyor her şeyi, her yeri karanlıkla... hayır hayır... her yer karanlık oluyor. Güzel oluyor. Sonra aydınlık. Aydınlıkta yanlış şeyler yapıyorum. Ama bazen karanlıkta da. Amaaan neyse ya! Bunları büyütmeyelim şimdi. Hadi çıkalım. Çıkalım da işimize bakalım.”

Bilgeyıldız gülümsüyordu. “Dışarıda ne işin var ki?”

“Sizi çözmek, Bilgeyıldız!”

“Bu konuda yardımcı olabiliriz, Ahriman. Bizde saklı gizli bir şey yoktur.”

“Hayır hayır, ben kendi işimi kendim görürüm!”

“Kolay gelsin öyleyse!”

Dışarıya çıkmak için sabırsızlanıyordum. Meraklıyıldız da öyleydi. Bunu gözlerime bakışından, sürekli olmasa bile zaman zaman elimi tutuşundan hissediyordum.

UÇKAYLARIMIZ

Bilgeyıldız'ın eli havadaydı, bunun anlamını hepimiz biliyorduk; söyleyecekleri vardı bize. Ahriman'ın söylediklerinden de sıkılmış olmalıydı. Ama bize değil, Yokyüzlere döndü, Uzakyıldız'a baktı, Hıyaryıldız'a ve Meraklıyıldız'a. “Konuklarımıza uçkaylarını vermediniz!”

Önce Çokbilmişyeşilyüz koştu komuta odasına, sonra öteki Yokyüzler. Orada kapaklarını göremediğimiz bir dolabı açtılar. Hani küçücük çocuklar evcilik oynarlar ya, olmayan bir sandalyeye otururlar, olmayan bir bıçakla ekmek keserler, olmayan bir ekmek dilimini yerler, olmayan bulaşığı yıkarlar... Öyle işte, görünmez bir dolap, görünmeyen nesneleri kavramak...

Dolaptan her biri patiğe benzer, incecik ve ten renginde birer çift ayakkabı aldılar. Boyları aynı olmasına karşın giyenin ayağına göre biçimleniyordu ayakkabılar. Sonradan öğreneceğimiz gibi, biz Dünyalılar için tasarlanmıştı. Kendi ayaklarındaki minicik, bir toz zerresi büyüklüğündeki yongalar, uçkayların yerini tutuyormuş.

Mihmandarlarımız uçkayları bize uzatırken Bilgeyıldız anlatıyordu:

“Gezegенimizin yerçekimine uyumlu tasarlanmış, çok eskiden beri kullanmakta olduğumuz uçkaylardan sizler için de ürettik. Uçkay kelimesini sözcüğü sözcüğüne tercüme kullanıyorum. Bunlarla mihmandarlarınızla birlikte gezegenimizde istediğiniz yükseklikte ve hızda kayacak, uçacaksınız. Bunları kullanabilmeniz için olağanüstü bir şey yapmanıza gerek yok. Nasıl yürümek için ayağınızın birini kaldırmak, kaldırırken de beyninizden gelen komutla yürümeyi gerçekleştirecek şekilde kaslarınızın biçimlenmesini sağlayabiliyorsanız, uçkaylarınızın kullanılma mantığı da aynıdır, öyle tasarlanmıştır. Örneğin burada, şimdi gördüğünüz gibi oldukça yüksekteyiz, Dünya ölçübirimlerine göre sola doğru 40 derece ve ortalama 300 metre uzaklıkta bir ağacın yanına varmak istiyorsunuz. O yöne dönmeniz ve tasarladığınız menzile uçkaymak için çaba göstermeniz yeterlidir. Yukarıya veya bir başka yöne uçkaymak istediğinizde de mantık aynıdır.

Uçkayları Dünya ölçübirime göre 2000 kilometre karelik alanlarda, dolayısıyla bu mesafe dilimlerinde kullanmak akılcıdır. Daha uzun mesafeler içinse, *anaraç* dediğimiz uçan araçların toplu olarak bulunduğu *durkonak*lardan birine ulaşabiliriz. Anaraçların işlev, boyut ve kapasiteleri her an değiştirilebilir. Örneğin iki kişi uçacak, boyutlar küçültülebilir. Ya da iki bin kişilik bir yapay Yokyüz ekibi bir yerden bir yere gidecek, anaraç uçuştan önce gerektiği oranda büyütülebileceği gibi, çok kısa bir zaman diliminde amaca uygun yeni bir araç üretebilir. Fikir vermesi için söylüyorum, anaraçın Anne’yi bir saatte

dolaşabilme hızına erişmesi sıradandır. Özel durumlarda bu süre, binlerce kez kısaltılabilir.

Andığım anaraçlar, uçmaları sürecinde tükettikleri enerjinin daha fazlasını üretmekle kalmaz, o gücü yoğunlaştırıp özel bir yöntemle depolayarak kullanıma hazır halde tutar.

Sizlerden bir dileğim var: Lütfen doğamıza sevgiyle yaklaşınız. Yaşayan her canlı, insan değerindedir; ne eksik, ne fazla!

“Gezegenimize ayak basmadan önce kısa bir zaman yolculuğu, yani geçiş yaşayacaksınız. Burada kalacak olduğunuz süre kadar zamanın gerisine, geçmiş zamana geçeceksiniz. Zaman ve uzamı harmanlayıp bir yaşam dilimine yolculuk yaparak dilimizi öğreneceksiniz. Tercüme konuşmamalıyız artık. Ama kendi dilinizi de elbette unutmayacaksınız. Konuşurken çeviri yongaları otomatik olarak devreye girmeyecek. Ancak siz isterseniz Türkçe konuşabileceksiniz. Dil öğrenme süreciniz size çok kısa bir an gibi yansıyacak.

Şunu bilmenizi istiyorum: Sanmayın ki dilimizi tam anlamıyla kavrayacaksınız. Bu olanaksız. Dilimizi en ince ayrıntılarına kadar öğrenseniz bile buradaki yaşamı gezegeninizde bir Dünyalıya anlatırken zorluk çekeceksiniz. Zira gezegenlerimiz ikiz olmasına karşın, farklı uygarlık boyutlarında yaşıyoruz. Anlatılsa bile dinleyen insan anlattığınızı kavrayamayacaktır, gözünün önüne getiremeyecektir. Örneğin sizde olmayan bir şeyi veya olguyu hangi kavramlarla anlatabilirsiniz! Bu bağlamda farklılığı

olumlu algıladığımızı, değerlendirdiğimizi de söylemeliyim. Yine de size güveniyoruz. Sizler sadece ikizyıldızımız Dünya'yı değil, ikiz gezegeniniz Anne'yi de kurtaracaksınız.

Şimdi şu gördüğünüz kabinden geçerek çıkıyor, Anne'mize ayak basıyorsunuz. Kabinden geçiş aşamasında dilimizi öğrenmiş olacaksınız.

Haydi, geçişiniz, uçuşunuz hayırlı, dostluğunuz hoş olsun. Sizleri sevdik.”

Biz Dünyalılar küçük ve uzunca bir koridora benzeyen dil öğrenim laboratuvarından geçtik. Yoğun ışık kümeleri vardı daracık geçitte. Beynimde fazla rahatsızlık vermeyen bir yanma hissettim. Ve bir an için bilincimi yitirip bir uyku moduna girmiş gibi oldum. Düşmek, karanlıkta yitmek gibi bir şeydi. Sonra da kendimi Meraklıyıldız'la birlikte filo komuta aracının dışarıya açılan kapısının önünde dikilir buldum.

Filo komuta aracının çıkışında, merdiven sahanlığına veya korkuluksuz bir balkona benzeyen bir çıkıntı oluşmuştu. İlk önce dedem ve Çokbilmişyeşilyüz çıktı oraya. Bir şeyler konuştular ve adım atar gibi bir hareket yapıp aşağıya atladılar.

Sıra bizdeydi. Yok, benimki korku değildi, değildi ama yine de korkuyordum işte. Bizim ölçülerimize göre neredeyse iki yüz metre yüksekliğindeki ağaçların yüz metre kadar üstünde duruyordu aracımız. Etti mi 300 metre. Araçtan,

silindirlere benzeyen devasa üç ayak çıkmıştı. Sacayağı gibi bir şey. İşte o üç ayağın üstünde duruyordu.

Meraklıyıldız elimi tuttu sıkıca. “Korkma,” dedi. “Şöyle düşün Ali; bir yükseklikten aşağıya atlıyorsun. Ayağındaki uçkaya güven. Ve elbette bana. Senin elini bırakmayacağım!”

Sonra öyle bir güldü ki, gülerken gözlerime öyle bir baktı ki, o menekşe gözlerinden gözlerime, sonra da yüreğime bir güzel sızı aktı geldi, bir sızı ki, özlenmiş. Sevgi dedikleri şey o olsa gerek. Sızı dediğime bakmayın siz; uçmak gibi bir şey, bir hafiflik, bir büyüme, hoş bir kendinden geçiş...

Ve gerçekten uçtuk el ele.

Meraklıyıldız’a yaslanmışım havada, uçarken... Nasıl olduğunu anlamamıştım; belki bir içgüdü, korkularım beni alıp Meraklıyıldız’ın kucağına savurmuş olmalı. Kim bilir... İşte, kulağıma bir şeyler fısıldıyordu Meraklıyıldız.

“Diyelim ki uçkayıyorsun, yani sizin dilinize göre uçuyorsun, şimdiki gibi. Bakıyorsun, önünde bir engel var, bu bir ağaç olabilir, özel bir amaçla yapılmış kule olabilir ya da dağ. Korkma. Sadece o engeli atlamaya çalış, ama kendini paralamadan, yani kasların atlamaya çalışsın, oldukça sakın, o yeterli; her türlü engeli aşarsın. Yere inmek istediğin zaman da şimdi anlattığımın tersini yapacaksın. Ah Ali, düşlerinde hiç uçmadın mı?”

“Uçtum, çok uçtum, harikulade bir şey!”

“İşte o düşlerini gözünün önüne getir. Yapacağın tek şey o.”

“Bu da mı bir düş yoksa, yaşadıklarım?”

“Canını acıtmamı ister misin, örneğin çimdiklememi bir yerini? Canın acıyınca anlarsın düş mü, gerçek mi?”

Meraklıyıldız doğru söylüyordu. O kısacık süreçte uçkaymayı öğrenmişim. İstedğim yüksekliğe çıkabiliyor, istediğim kadar alçalabiliyor, istediğim gibi de sağa sola, ileriye geriye gidebiliyordum.

İnanılacak gibi değil. Yemyeşil ağaçların dalları arasından süzülüp geçiyordum. Evet, basbayağı uçuyordum. Beynimi ve kaslarımı kullanarak istediğim yere ulaşabiliyordum.

Algıladığım duygu, uçmakla kaymak arası bir şey. Ve inanılmayacak kadar güzel. Sık dalların arasından geçerken istemeden olmuş gibi –oysa bile isteye– sarılıyorduk birbirimize. Bu, uçmaktan da güzeldi.

Yeryüzüne inince olağanüstü güzel insanlardan oluşan bir topluluğun bizi beklediğini gördük. Saymadan edemiyorum o sarışın, uzun boylu, güzel insanları. Yirmi bir kişiydiler. O kadar içten ve güzel gülüyorlardı ki yabancılık çekmedik.

Öteki arkadaşlarım da uçkayıp geldikten sonra bizi karşılayan Yokyüzlerden birisi öne çıkıp şunları söyledi:

“İkizyıldızımızdan gelen sevgili konuklarımız, burada, aramızda olduğunuz için çok mutluyuz. Anne’imizde bir başka canlıya zararı dokunmayacak her türlü arzunuzun gerçekleşmesi için elimizden gelen her şeyi yapmaya hazırız. Arzularınızı mihmandarlarınıza söylemeniz yeterlidir.

Ne güzel! Farklılığınız, zenginliğimiz. Sizleri seviyoruz!”

Bir ara farkına vardım ki bize hoş geldiniz diyen Yok-yüzün konuştuğu dil Türkçe değildi. Olağanüstü bir şey, Yokyüzlerin dilini anlayabiliyorduk.

Baktım dedem çırpınıyor, bana el kol işareti yapıyordu. Biraz da kızmış gibi. Hiçbir şey anlamamıştım. O zaman geldi yanıma. “Ali, hepimiz adına sen de bir şeyler söyle bakalım!”

Dedemin konuşmasını isterdim doğrusu. Ama orada, o anda tartışmak için durum uygun değildi. Çaresiz, bir adım öne çıktım. Konuşmamın sıra dışı olmasını istiyordum:

“İkizyıldızımızın güzel insanları,

Seçilmiş olmak, geleceğe dönük görev ve sorumluluğa değer görülmek güzel bir şey. Ama sadece onun için değil, bizlere dostça davrandığınız için de kendim ve arkadaşlarım adına teşekkür ederim.

Burada kurmuş olduğunuz uygarlıktan çok şey öğreneceğimizi düşünüyorum. Bize bu olanağı verdiğiniz için de teşekkür ederim.

Sizleri zor durumda bırakacak davranışlardan uzak durmaya çalışacağız. Elimizde olmayan nedenlerle veya bilmeden yanlış bir şey yaparsak bizi bağışlayınız.

Size en iyi duygularımızı getirdik.”

Daha sonra hepimiz adlarımızı söyleyerek kendimizi tanıttık.

Ve Anne adlı ikizyıldızımızdaki maceramız başladı.

YOKYÜZLER-2

KARANLIKTAN KAÇIŞ

Kahramanlarımız Ali, dedesi, Burhan ve gizemli kadın Ahriman, ikiz gezegen Anne'de Dünya'mızdan binlerce yıl ileri bir uygarlıkla karşılaşır. Ancak bu ilerlemenin bir bedeli de vardır: duyguların körelmesi, bireysel farklılıkların sıfırlanması ve âdeta makine gibi programlanmış Yokyüzler... Kahramanlarımıza pek çok şey öğretiyorlar ve onlar da sevmeyi, aşkı öğrenerek uzun yaşamlarında ne çok şey kaçırdıklarının farkına varıyorlar. Ama her şey bu kadar değil; Ahriman *Karanlığın* egemenliğini hakim kılmak için harekete geçince, *Aydınlığın* zaferi için bir ölüm kalım mücadelesi başlıyor.

Geleceğin
uygarlıklarına
Fantastik bir
yolculuk!

ISBN: 978-605-2031-44-5

9 786052 031445

www.tudem.com

f t i o t tudemyayingrubu

